

udtalt sig saa nedsættende paa Grund af det stærke Røre, det vakte i Byen, og som da ogsaa tilsidst var bleven opgivet. Allerede dengang havde han drømt om at blive den, der bragte den store Plan til Udførelse og ledede de friske Havstrømme og Verdenshandelens Guldfloed ind til Byens fattige Pæreskipperhavn. Og denne Drøm om paa saadan Maade at blive en Velgører for selve den By, der havde været Vidne til hans Fornedrelse, havde egenlig aldrig siden helt forladt ham. Efter hint sidste, ulykkelige Julebesøg havde den især faaet stor Magt over ham. I hans Ensomhed lod den ham aldrig Ro, den blev hans fikse Ide, i hvis Virkeliggørelse han tilsidst med en Slags religiøs Overbevisning saa sit Livs skæbnebestemte Opgave og foreløbige Maal.

I tre Aar, lige siden han fik lært sig at opsætte en Kanalprofil efter et Generalstabskorts Højdekurver, havde han nu arbejdet paa dette Værk. Døgn efter Døgn havde han stjaalet Timer af sin Nattesøvn for at beregne Jordarealer og Strømhastigheder, tegne Faskin-Indbygninger og Glacis'er, Brohoveder og Duc-d'Alber. Og Aar for Aar udvidede han sin Plan, føjede noget nyt til, gjorde den mere og mere kæmpemæssig. Paavirket af nogle bekendte tyske Fagskrifter, som han havde anskaffet sig, var han saaledes kommen paa den Tanke at lade den uddybede Skibsvej fortsætte sig paa den anden Side af Byen som en Kanal eller et System af Kanaler efter hollandsk Mønster. Hvad der foresvævede ham som det endelige, vældige Maal var et Net af brede Vandaarer, der forbandt alle Midtjyllands større Aar, Indsøer og Fjordindskæringer med hinanden og satte den opdyrkede Hede og de opblomst-